

יד:

עין משפט
גד מצוה

מסורת הש"ס

(א) גב' ו'לג' (ב) ג'לג' (ג) ג'לג' דף
י"א: (ד) ו'דכ"ט (ו) ו'ס"א (ז) ו'ס"א
(ח) ו'מנ"ח (ט) ו'כ"ט (י) ו'כ"ט
י"א: (כ) ו'מנ"ח (ל) ו'כ"ט (מ) ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט

הגהות הב"ח

(א) גב' ו'לג' (ב) ג'לג' (ג) ג'לג' דף
י"א: (ד) ו'דכ"ט (ו) ו'ס"א (ז) ו'ס"א
(ח) ו'מנ"ח (ט) ו'כ"ט (י) ו'כ"ט
י"א: (כ) ו'מנ"ח (ל) ו'כ"ט (מ) ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט

הגהות הגר"א

(א) גב' ו'לג' (ב) ג'לג' (ג) ג'לג' דף
י"א: (ד) ו'דכ"ט (ו) ו'ס"א (ז) ו'ס"א
(ח) ו'מנ"ח (ט) ו'כ"ט (י) ו'כ"ט
י"א: (כ) ו'מנ"ח (ל) ו'כ"ט (מ) ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט

מוסף רוספוט

(א) גב' ו'לג' (ב) ג'לג' (ג) ג'לג' דף
י"א: (ד) ו'דכ"ט (ו) ו'ס"א (ז) ו'ס"א
(ח) ו'מנ"ח (ט) ו'כ"ט (י) ו'כ"ט
י"א: (כ) ו'מנ"ח (ל) ו'כ"ט (מ) ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט

רב ניסים גאון

(א) גב' ו'לג' (ב) ג'לג' (ג) ג'לג' דף
י"א: (ד) ו'דכ"ט (ו) ו'ס"א (ז) ו'ס"א
(ח) ו'מנ"ח (ט) ו'כ"ט (י) ו'כ"ט
י"א: (כ) ו'מנ"ח (ל) ו'כ"ט (מ) ו'כ"ט
נ"א: ו'מנ"ח ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט ו'כ"ט

היה קורא פרק שני ברכות

וא' אלהים אמת. לך אין מפסיקין בין אלו ה' אלהים לאמת: כל
אמת אמת פספסו להאי. ריבועא של אמת תפסמו ליה: הא שמעטא.
דבר שמואל בר יהודה אמר אמרי במערכה וכו'. ק"ש של ערבית
אין קורין בה פרשת זיאת

יה' אלהים אמת חוזר ואומר אמת או אינו
חוזר ואומר אמת א"ר אבהו א"ר יוחנן חוזר
ואומר אמת רבה אמר אינו חוזר ואומר אמת
ההוא דנחית קמיה דרבה שמעיה רבה דאמר
אמת אמת תרי וימיני אמר רבה כל אמת אמת
תפסיה להאי אמר רב יוסף כמה מעליא הא
שמעתתא דכי אחא רב שמואל בר יהודה
אמר אמרי במערכא ערבית דבר אל בני
ישראל ואמרת אליהם אני ה' אלהיכם אמת
אמר ליה אביי מאי מעליותא והא אמר רב
כהנא אמר רב לא תחיל ואם התחיל גומר וכי
תימא ואמרת אליהם לא היו התחלה והאמר
רבי שמואל בר יצחק אמר רב דבר אל בני
ישראל לא היו התחלה ואמרת אליהם היו
התחלה אמר רב פפא קסברי במערכא ואמרת
אליהם נמי לא היו התחלה עד דאמר ועשו
להם ציצית אמר אביי הלכך אנן אתחילי
מתחילין דקא מתחילי במערכא וכיון
דאתחילין מנמר נמי גמרינן דהא אמר רב
כהנא אמר רב לא יתחיל ואם התחיל גומר
חייא רב רב אמר אמר אני ה' אלהיכם צריך
לומר אמת לא אמר אני ה' אלהיכם אינו צ"ל
אמת והא בעי לאדכורי יציאת מצרים דאמר
הכי מודים אנחנו לך ה' אלהינו שהוצאתנו
מארץ מצרים ופדיתנו מבית עבדים ועשיה
לנו נסים וגבורות על הים ושרנו לך: אמר ר'
יהושע בן קרח למה קרמה פרשת שמע וכו':
תניא ר"ש בן יוחי אומר ברין הוא שיקדים
שמע לוהיה אם שמוע שזה ללמוד וזה ללמד
והיה אם שמוע לויאמר שזה ללמוד וזה
לעשות אמו שמע ללמוד אית ביה ללמד
ולעשות לית ביה והא כתיב ושנתם וקשרתם
וכתבתם ותו והיה אם שמוע ללמד הוא דאית
ביה ולעשות לית ביה והא כתיב ושקרתם
וכתבתם אלא הכי קאמר ברין הוא שיקדים
שמע לוהיה אם שמוע שזה ללמוד וללמד
ולעשות והיה אם שמוע לויאמר שזה יש בה
ללמד ולעשות ויאמר אין בה אלא לעשות
בלבד ותיפוק ליה מדרבי יהושע בן קרח
חדא ועוד קאמר חדא כדי שיקבל עליו עול
מלכות שמים תחלה ואח"כ יקבל עליו עול
מצות ועוד משום דאית בה הני מילי אחרנייתא.
רב ימיני דיהא וקרא ק"ש ואנח תפילין (ו) וצלי
והיכי עביד הכי והתניא החופר כוך למת
בקבר פטור מק"ש וזמן התפלה וזמן התפילין
וקורא ק"ש ומתפלל הא גופא קשיא רישא אמר פטור וסיפא חייב הא לא קשיא
סיפא בתרי ורישא בחד מ"מ קשיא לרב רב כרבי יהושע בן קרח קריאה כבודא ליה
דאמר עול מלכות שמים תחלה ואח"כ עול מצות ואח"כ דאמר רבי יהושע
בן קרח להקדים קריאה לקריאה קריאה לעשיה מי שמעת ליה ותו מי סבר ליה כרבי יהושע
בן קרח והאמר ר' רב חייא בר אשי זמנין סניאין הוה קאימנא קמיה דרב ומקדים ומשי ידיה ומברך
ומתני לן פרקין ומנח תפילין והדר קרי ק"ש וכו' כדלא מנח זמן ק"ש א"כ מאי אסדרתיה דרב חייא בר אשי
לאפוקי מ"מ דלמשנה אין צריך לברך קמ"ל דאף למשנה נמי צריך לברך מ"מ קשיא לרב שלוחא הוא דעוית:
אמר עולא הכל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כאילו
הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים: ואמר רבי יוחנן הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה
יפנה

למה קרמה פרשת שמע לוהיה אם שמוע. וא"ת תיפוק ליה
דקדמה בתורה וי"ל דהכי קאמר למה קדמה אף לפרשת
זיאת דקדמה לכולן אלא ודאי אין אנו מושפין לה שהיא קודמת
בתורה משום דלמרינן אין מוקדם ומאוחר וא"כ היה לנו להקדים

ויאמר אינה נוחת אלא ביום.
מכאן משמע כר שמעון
דאמר צפי התכלת (מנחות ד' מג.) דלי"י
מ"ע שהזמן גרמא וכן איתא בקדושין
(פ"ק ד' ג.) דקאמר זיאת מלכות עשה
שהזמן גרמא וא"כ למ"ד (מנחות
מח.) זיאת מונח עליה הוא ואפילו
מונח בפוסקא אפי"ה מייבב בלזיאת
הכי אשכחן שהיא הזמן גרמא. וי"ל
דאם היה כמות המיוחד ללילה פטור
והכי איתא בירושלמי דקדושין אמר
לרס ר"ש אי איתא מודים לי לזיאת
מ"ע שהזמן גרמא שהרי כמות לילה
פטור מן הזיאת א"כ אילנא טעמא
דרבנן שאם היה מיוחד ליום וזילה
שאיבב בלזיאת: איתא מודים לי ופצ"ל.
ומהמם משמע שמומר להניח תפילין
בין גאולה לתפלה וכן בגלית מניח
מלש עולתו בין גאולה לתפלה. וכן
הלכו שריי ופסק דרבי יהודה שלח
אמר תלמי ושהיה השלח וכבר קרא
ק"ש בדרוסטריה ומעטף בטליתו וגמר
שמונה עשרה והיציא ראה מהכא
מהאי דרב. מ"מ שי תלמן בין תפילין
לגלית דעיקר ק"ש ותפלה שייכי
בתפילין כדאמר בסמוך כאילו מעיד
עדות שקר בעצמו פירוש בלדון שזה
שהוא קורא והיו לנשטפת ולאות על
ידן ואין. ותפלה נמי כדלמרינן (ו) קרי
ק"ש ומתפלל זו היא מלכות שמים אבל
זיאת שאינו אלא מונח עליה שאם
יש לו עליו תפילין וישא ואם אין לו פטור
מלזיאת והיו לקדוש ק"ש בלא זיאת
ודאי דהי הפסקה. והרב רבי משה
מקובי היה אומר דאפי' מכאן אין
ראה דמאי למימר הניח תפילין בלא
כרכה ולאחר י"ח ממשמש כהם ומנכר
עליהם וזכרי סגי שגם מותר להתעטף
בגלית בעת שידיו מטונפות ואחר
שיטול ידיו וישמשם בטליתו ומנכר:
ומכל מצות האמורות בתורה.
וא"ת וכו' ק"ש לא הוה בכלל
מלות האמורות בתורה. וי"ל דאי לא
תני נהדיח ק"ש הוה אמינא דדוקא
הני דלות לכו קביעות זמן אבל ק"ש
דקביע לכו זמן לא הוילן חזון עובר
קמ"ל: עולה בלא מנחה. ה"ה
דמאי למימר בלא נסכים שהרי
עולה נמי טעונה נסכים אלא לישנא
דקרא נקט עולה ומנחה וגו':
אמלן

כ א טוסי"ט אית טמן טו
טפיק וי:
בא ב טוסי"ט טס טפיק ט:
כב ג ד מיי פיד טפיק ט:
ק"ש הלכה ג טמן
טפיק טו טור טפיק אית
טפיק טס טפיק טו ו יוד
טמן טס טפיק טו ו יוד
כב ד ה מיי פיד טפיק טו
טפיק טס טו טפיק טו ו יוד
אית טמן טו טפיק טו ו יוד
אלמ טס טפיק טו ו יוד
דף טו. וי"ט טפיק טו ו יוד

תורה אור השלם

1. וי' אלהים אמת הוא
אלהים חיים ומלך עולם
מקפצה הרעש הארץ ולא
יבול גוים ועמם
וי' יימיהו

מוסף רש"י

כאילו מעיד עדות שקר
בעצמו. ולומר נהקיים
דרכיה מן מעולם לא הוה
הקריב מלוחו, והיא קריאה
בעצמו לשה מעולם הוא ו:
הוה בשם וכו'.